ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ
της 29ης Μαρτίου 2001 *

Στην υπόθεση T-302/00 R,

Anthony Goldstein, κάτοικος Harrow, Middlesex (Ηνωμένο Βασίλειο), εκπροσωπούμενος από τον R. St. John Murphy, Solicitor,

αιτών,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τους P. Oliver και R. Lyal, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο,

καθής,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

που έχει ως αντικείμενο αίτηση ασφαλιστικών μέτρων που υποβλήθηκε στο πλαίσιο προσφυγής, βάσει του άρθρου 230 ΕΚ, περί ακυρώσεως της αποφάσεως της Επιτροπής, της 7ης Ιουλίου 2000, με την οποία απορρίφθηκε η καταγγελία του αιτούντος σχετικά με παράβαση των άρθρων 81 ΕΚ και 82 ΕΚ από το General Medical Council,

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ
ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

Πραγματικά περιστατικά και διαδικασία

1 Ο αιτών είναι Βρετανός υπήκοος, κάτοικος του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας. Έχει δίπλωμα ιατρικής με περαιτέρω εξειδίκευση στη ρευματολογία, στο Ηνωμένο Βασίλειο. Τον Ιανουάριο του 1990 έλαβε το Certificate of Specialist Training (δίπλωμα ειδικού ρευματολόγου) που του χορήγησε το General Medical Council (γενικό ιατρικό συμβούλιο, στο εξής: GMC), το οποίο ρυθμίζει την άσκηση του ιατρικού επαγγέλματος στο Ηνωμένο Βασίλειο.

2 Στις 10 Αυγούστου 1993 ο αιτών υπέβαλε, δυνάμει του άρθρου 3 του κανονισμού 17 του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1962, πρώτου κανονισμού εφαρμογής των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης ΕΟΚ (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 25), καταγγελία στην Επιτροπή σχετικά με ορισμένους αντίθετους προς τον ανταγωνισμό κανόνες τους οποίους ισχυριζόταν ότι εφάρμοζε το GMC.

3 Με το από 7 Ιουλίου 2000 έγγραφό της, η Επιτροπή κοινοποίησε στον αιτούντα, σύμφωνα με το άρθρο 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 17, οριστική απόφαση περί απορρίψεως της καταγγελίας του για τις φερόμενες παραβάσεις των άρθρων 81 ΕΚ και 82 ΕΚ από το GMC (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση).

4 Ο αιτών άσκησε στις 21 Σεπτεμβρίου 2000 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, με την οποία ζήτησε την ακύρωση της προσβαλλόμενης αποφάσεως και την καταδίκη της Επιτροπής στα δικαστικά έξοδα.

5 Στις 31 Ιανουαρίου 2001 ο αιτών, με χωριστό δικόγραφο και σύμφωνα με τα άρθρα 242 ΕΚ και 243 ΕΚ, ζήτησε τη λήψη ασφαλιστικών μέτρων από το Πρωτοδικείο. Ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να αναγνωρίσει ότι η εφαρμογή του δικαίου ανταγωνισμού της Κοινότητας επί του κανονιστικού πλαισίου της οδηγίας 93/16/ΕΚ του Συμβουλίου βασίζεται στην υποχρέωση ειλικρινούς συνεργασίας μεταξύ των εθνικών δικαστηρίων, αφενός, και της Επιτροπής και των κοινοτικών δικαστηρίων αφετέρου, πλαίσιο

εντός του οποίου κάθε δικαιοδοτικό όργανο δρα βάσει της υποχρεώσεως αυτής και της αρμοδιότητας που του αναγνωρίζει η Συνθήκη·

— να αναγνωρίσει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση επιδοκιμάζει τη διαιώνιση ενός παράνομου κλάδου οικονομικής δραστηριότητας στην αγορά ειδικών ιατρικών υπηρεσιών εντός του Ηνωμένου Βασιλείου·

— να αναγνωρίσει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση περιορίζει την αρμοδιότητα των αρμοδίων για τον ανταγωνισμό εθνικών αρχών και των εθνικών δικαστηρίων εντός της Κοινότητας και συνεπώς καθιστά αδύνατη την εξάρθρωση του παράνομου κλάδου οικονομικής δραστηριότητας και τη δημιουργία ενός νόμιμου κλάδου οικονομικής δραστηριότητας στην οικεία αγορά·

— να αναγνωρίσει [ότι] η προσβαλλόμενη απόφαση εκ πρώτης όψεως φαίνεται να στερείται ακόμη και την επίφαση νομιμότητας, στο μέτρο που η Επιτροπή δε δικαιούται, όταν εξετάζει την άσκηση δικαιώματος που απορρέει από διάταξη του κοινοτικού δικαίου, όπως π.χ. μια οδηγία του Συμβουλίου, να αλλοιώνει το περιεχόμενο του κανόνα ή να θέτει σε κίνδυνο τους στόχους που αυτός επιδιώκει·

— να διατάξει την άμεση αναστολή εκτελέσεως της προσβαλλόμενης απόφασης, μέχρις ότου το Πρωτοδικείο αποφανθεί επί της κυρίας προσφυγής, καθόσον η Επιτροπή αποκρύπτει την κοινοτική φύση και τις συνέπειες του συγκεκριμένου νομικού πλαισίου, που ρυθμίζει τα του ιατρικού επαγγέλματος, προκειμένου να αφαιρέσει κάθε ουσία από την οδηγία 84/450/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 10ης

Σεπτεμβρίου 1984, στον τομέα της προσέγγισης των νομοθετικών, κανονιστικών και διοικητικών διατάξεων των κρατών μελών σχετικά με την παραπλανητική διαφήμιση των ειδικών ιατρικών υπηρεσιών, στερώντας ούτως από τα κράτη μέλη κάθε δυνατότητα λήψεως μέτρων για την καταπολέμηση της παραπλανητικής διαφήμισης του γενικού ιατρικού συμβουλίου, γεγονός που αντιβαίνει στη ρητή πρόθεση της κοινοτικής νομοθετικής εξουσίας.

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

6 Η αίτηση κοινοποιήθηκε στην Επιτροπή. Στις 21 Φεβρουαρίου 2001, αυτή κατέθεσε γραπτές παρατηρήσεις, με τις οποίες ζητεί την απόρριψη της αιτήσεως και την καταδίκη του αιτούντος στα δικαστικά έξοδα.

7 Στις 14 Φεβρουαρίου 2001, μετά την κοινοποίηση στην Επιτροπή της υπό κρίση αιτήσεως, αλλά πριν από τη λήψη των παρατηρήσεών της, ο αιτών κατέθεσε στο Πρωτοδικείο νέα αίτηση ασφαλιστικών μέτρων στο πλαίσιο της ίδιας προσφυγής. Η νέα αυτή αίτηση, που δεν κοινοποιήθηκε στην Επιτροπή, καταχωρήθηκε με αριθμό υποθέσεως T-302/00 R II και αποτελεί αντικείμενο χωριστής διάταξης που εκδόθηκε σήμερα.

8 Στις 8 Μαρτίου 2001, κατά την ακρόαση ενώπιον του Προέδρου του Πρωτοδικείου, οι διάδικοι διατύπωσαν προφορικά τις παρατηρήσεις τους. Ο αιτών εκπροσωπήθηκε από τον Peter Marks, barrister, που είχε ορισθεί από τον solicitor του αιτούντος St. John Murphy, για να εκπροσωπήσει τον αιτούντα στην ακρόαση. Κατά την ακρόαση οι νόμιμοι εκπρόσωποι των διαδίκων απάντησαν στις ερωτήσεις του Προέδρου, ο οποίος ρητώς υπενθύμισε στον συνήγορο του προσφεύγοντος τις υποχρεώσεις που, τόσον αυτός, όσο και ιδίως ο St. John Murphy, ο εντολέας solicitor,

υπέχουν από το άρθρο 41, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: Κανονισμός Διαδικασίας).

Νομικό πλαίσιο

9 Δυνάμει των συνδυασμένων διατάξεων των άρθρων 242 ΕΚ και 243 ΕΚ και του άρθρου 4 της αποφάσεως 88/591/ΕΚΑΧ, ΕΟΚ, Ευρατόμ του Συμβουλίου, της 24ης Οκτωβρίου 1988, περί ιδρύσεως Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΕ 1988, L 319, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε από την απόφαση 93/350/ΕΚΑΧ, ΕΟΚ, Ευρατόμ του Συμβουλίου, της 8ης Ιουνίου 1993 (ΕΕ 1993, L 144, σ. 21), το Πρωτοδικείο έχει τη δυνατότητα, εάν κρίνει ότι το απαιτούν οι περιστάσεις, να διατάξει την αναστολή εκτελέσεως της προσβαλλομένης πράξεως ή να λάβει τα απαραίτητα προσωρινά μέτρα.

10 Το άρθρο 104, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας ορίζει ότι η αίτηση αναστολής εκτελέσεως μιας πράξεως είναι παραδεκτή μόνον αν ο αιτών προσέβαλε την πράξη αυτή με προσφυγή ενώπιον του Πρωτοδικείου. Η παράγραφος 2 του ίδιου άρθρου προβλέπει ότι οι αιτήσεις που αφορούν τη λήψη προσωρινών μέτρων πρέπει να προσδιορίζουν τα περιστατικά από τα οποία προκύπτει το επείγον της υποθέσεως, καθώς και τους πραγματικούς και νομικούς ισχυρισμούς που δικαιολογούν, εκ πρώτης όψεως, τη λήψη του αιτουμένου προσωρινού μέτρου. Τα αιτούμενα μέτρα, σύμφωνα με το άρθρο 107, παράγραφοι 3 και 4, του Κανονισμού Διαδικασίας, πρέπει να έχουν προσωρινό χαρακτήρα, υπό την έννοια ότι δεν πρέπει να προδικάζουν την απόφαση επί της ουσίας [βλ. μεταξύ άλλων, τη διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 19ης Ιουλίου 1995, στην υπόθεση C-149/95 P(R), Επιτροπή κατά Atlantic Container Line κ.λπ., Συλλογή 2000, σ. I-2165, σκέψη 22, και τη διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 12ης Δεκεμβρίου 2000, στην υπόθεση T-335/00 R, Goldstein κατά Επιτροπής, που δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψη 11, και όπως επικυρώθηκε, κατόπιν ασκήσεως αναιρέσεως, από τη διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 14ης Φεβρουαρίου 2001, στην υπόθεση C-32/-01 P(R), Goldstein κατά Επιτροπής, που δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή]. Τα αιτούμενα μέτρα δεν πρέπει να υπερακοντίζουν την τελική απόφαση επί της κυρίας δίκης [βλ., μεταξύ άλλων, τη διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 27ης Οκτωβρίου 1998, στην υπόθεση T-100/98 R, Goldstein κατά Επιτροπής, που δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψη 15, και όπως επικυρώθηκε, κατόπιν ασκήσεως αναιρέσεως, από τη διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της

11ης Φεβρουαρίου 1999, στην υπόθεση C-4/99 P(R), Goldstein κατά Επιτροπής, που δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψη 11].

11 Το άρθρο 41, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου προβλέπει, μεταξύ άλλων, τον διά διατάξεως αποκλεισμό από τη διαδικασία των δικηγόρων, που επιδεικνύουν ενώπιον του Πρωτοδικείου συμπεριφορά ασυμβίβαστη προς το κύρος του.

Τα επιχειρήματα του αιτούντος

12 Ως προς την προϋπόθεση ότι οι αιτήσεις ασφαλιστικών μέτρων οφείλουν να αναφέρουν τους νομικούς λόγους που δικαιολογούν εκ πρώτης όψεως τη λήψη του ζητουμένου μέτρου, ο αιτών ισχυρίζεται κατ' ουσίαν ότι η προσβαλλόμενη απόφαση είναι προδήλως παράνομη. Πρώτον, ισχυρίζεται ότι δεν πληροί τις προϋποθέσεις που επιβάλλει ο κανονισμός 17, αφού στρεβλώνει τον σαφή στόχο της οδηγίας 93/16/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 5ης Απριλίου 1993, που είναι η διευκόλυνση της ελεύθερης κυκλοφορίας των ιατρών και η αμοιβαία αναγνώριση των διπλωμάτων, πιστοποιητικών και άλλων τίτλων τους (ΕΕ 1993, L 165, σ. 1). Δεύτερον, ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή, με την απόφασή της, εσφαλμένως σφετερίζεται το δικαίωμα να στερήσει από τον αιτούντα ένα αποτελεσματικό ένδικο μέσο ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων.

13 Ως προς τη φερομένη στρέβλωση της οδηγίας 93/16, ο αιτών ισχυρίζεται ότι η οδηγία αυτή εναρμονίζει τις εθνικές νομοθεσίες που ρυθμίζουν τη σχέση μεταξύ ειδικών ιατρών και των ασθενών τους και ότι ο κοινοτικός νομοθέτης είχε, μ' αυτόν τον τρόπο, την πρόθεση να δημιουργήσει ισοδύναμες συνθήκες ανταγωνισμού για όσους εξασκούν το επάγγελμα του ειδικού ιατρού εντός της Κοινότητας. Ισχυρίζεται, αναφερόμενος στην απόφαση του Δικαστηρίου της 1ης Φεβρουαρίου 1996 και στις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα Léger στην υπόθεση C-164/94, Αρανίτης, Συλλογή

1996, σ. I-135, ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν σέβεται το νομικό πλαίσιο που θέτει η οδηγία 93/16 για τη ρύθμιση του ιατρικού επαγγέλματος, κυρίως όσον αφορά τις προϋποθέσεις που πρέπει να πληρούνται για τη χορήγηση του επαγγελματικού τίτλου του ιατρού και του ειδικού ιατρού, καθώς και τις συνέπειες και αποτελέσματα της χορήγησης αυτής στην κοινοτική έννομη τάξη. Ισχυρίζεται, επίσης, ότι η προσβαλλόμενη απόφαση, αναγνωρίζοντας δύο μόνο τύπους επιχειρήσεων στην αγορά ειδικών ιατρικών υπηρεσιών, τουτέστιν ειδικούς γιατρούς και ειδικούς ιατρικούς συμβούλους, εφαρμόζει τους κανόνες του ανταγωνισμού κατά τρόπο ασυμβίβαστο προς το κανονιστικό πλαίσιο που θεσπίζει η οδηγία 93/16.

14 Ως προς την άρνηση αποτελεσματικού ενδίκου μέσου, ο αιτών ισχυρίζεται, κατ' ουσίαν, ότι η προσβαλλόμενη απόφαση αφαιρεί από το αρμόδιο να εφαρμόζει το κοινοτικό δίκαιο του ανταγωνισμού εθνικό δικαστήριο τη δυνατότητα να μην εφαρμόζει εθνικές νομοθετικές διατάξεις που μπορούν να παρεμποδίσουν, έστω και προσωρινώς, την εφαρμογή του κοινοτικού δικαίου.

15 Για να θεμελιώσει το επείγον εν προκειμένω, ο αιτών υποστηρίζει, επικαλούμενος τη διάταξη του Δικαστηρίου της 7ης Ιουλίου 1981, στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις 60/81 R και 190/81 R, IBM κατά Επιτροπής (Συλλογή 1981, σ. 1857), ότι όταν μια απόφαση, όπως η προσβαλλόμενη, βαρύνεται με τόσο σοβαρά και προφανή ελαττώματα, ώστε να εμφανίζεται ως στερουμένη οιασδήποτε νομίμου βάσεως, η φύση και η βαρύτητα της εν λόγω ελλείψεως νομιμότητας πληρούν την προϋπόθεση του επείγοντος για την αίτηση λήψεως ασφαλιστικών μέτρων. Παραπέμποντας στη διάταξη του Δικαστηρίου της 26ης Μαρτίου 1987, στην υπόθεση 46/87 R, Hoechst κατά Επιτροπής (Συλλογή 1987, σ. 1549), ο αιτών ισχυρίζεται ότι αυτό συμβαίνει κατά μείζονα λόγο, όταν — όπως εν προκειμένω — η προσβαλλόμενη απόφαση δεν είναι μόνο παράνομη, αλλά και αντισυνταγματική. Ο προδήλως παράνομος χαρακτήρας της προσβαλλομένης αποφάσεως απορρέει από την παράλειψη της Επιτροπής να συνεργαστεί καλοπίστως με τον Μόνιμο Αντιπρόσωπο του Ηνωμένου Βασιλείου στην Ευρωπαϊκή Κοινότητα, ενώ η αντισυνταγματικότητά της προκύπτει από την παραβίαση του θεμελιώδους δικαιώματος του αιτούντος για δίκαιη δίκη.

Τα επιχειρήματα της Επιτροπής

16 Η Επιτροπή αμφισβητεί το έννομο συμφέρον του αιτούντος στην επίλυση της διαφοράς, δεδομένου ότι αυτός άφησε να παρέλθει άπρακτη η προθεσμία εγγραφής του στον ιατρικό σύλλογο.

17 Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι η αίτηση είναι προδήλως απαράδεκτη ως προς τα πρώτα τέσσερα ασφαλιστικά μέτρα που ζητεί ο αιτών. Ούτως, το δεύτερο και το τρίτο αιτούμενο μέτρο του Πρωτοδικείου προϋποθέτουν συμπεράσματα που θα μπορούσαν να συναχθούν μόνο εάν η προσβαλλόμενη απόφαση ακυρωνόταν κατά την κυρία προσφυγή. Το τέταρτο αιτούμενο μέτρο ισοδυναμεί με ισχυρισμό ότι η προσβαλλόμενη απόφαση είναι προδήλως αβάσιμη· σκοπεί, ουσιαστικά, την ακύρωση της εν λόγω απόφασης μέσω της διαδικασίας λήψης ασφαλιστικών μέτρων και, ως εκ τούτου, υπερβαίνει το πλαίσιο της αίτησης ασφαλιστικών μέτρων, αφού επηρεάζει αναμφιβόλως την κυρία προσφυγή. Ως προς το πρώτο αιτούμενο μέτρο, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι πρόκειται για συνήθη και ουσιαστικά αναμφισβήτητη νομική διαπίστωση, η οποία, ως έχει, δεν σχετίζεται με την ουσία της υποθέσεως.

18 Ως προς το πέμπτο αιτούμενο μέτρο, δηλαδή την αναστολή εκτελέσεως της προσβαλλόμενης αποφάσεως, η Επιτροπή υποστήριξε κατά την ακρόαση ότι είναι επίσης απαράδεκτο, καθώς το Πρωτοδικείο δεν έχει την αρμοδιότητα κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων να αναστείλει την εκτέλεση μιας αρνητικής πράξεως, όπως η απόρριψη της από 10 Αυγούστου 1993 καταγγελίας του αιτούντος, που περιέχεται στην προσβαλλόμενη απόφαση.

19 Επικουρικώς, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι, ακόμη κι αν η αίτηση αναστολής εκτελέσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως δεν είναι απαράδεκτη, είναι προδήλως αβάσιμη.

20 Ως προς την προϋπόθεση του εκ πρώτης όψεως βασίμου της κυρίας προσφυγής, η Επιτροπή παρατηρεί ότι το επιχείρημα που προβάλλει ο αιτών, καίτοι διατυπώνεται με διαφορετικούς τρόπους, στηρίζεται εξ ολοκλήρου στην άποψη ότι η προσβαλλόμενη απόφαση παρερμηνεύει την οδηγία 93/16, παραβιάζοντας, ως εκ τούτου, τα υποτιθέμενα δικαιώματά του, που ισχυρίζεται ότι έλκει απ' αυτήν. Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι ο αιτών ερμηνεύει την οδηγία 93/16 κατά τρόπο εντελώς εσφαλμένο και, άρα, δεν υπάρχουν αληθοφανείς ισχυρισμοί που να δικαιολογούν, εκ πρώτης όψεως, την αιτουμένη αναστολή.

21 Όσον αφορά την προϋπόθεση του επείγοντος, η Επιτροπή τονίζει ότι ο αιτών δεν επεδίωξε να αποδείξει ότι θα υποστεί σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία εάν δεν ληφθούν τα αιτούμενα ασφαλιστικά μέτρα. Το επιχείρημά του στηρίζεται εξ ολοκλήρου στον ισχυρισμό ότι οσάκις η προσβαλλόμενη πράξη είναι προδήλως παράνομη, υπάρχει, στην ουσία, εξαίρεση στον κανόνα ότι ο αιτών τα προσωρινά μέτρα οφείλει να αποδείξει το επείγον. Η Επιτροπή απορρίπτει την ύπαρξη αυτής της εξαιρέσεως. Εάν υπήρχε όντως μια τέτοια εξαίρεση, θα έπρεπε ο παράνομος χαρακτήρας της προσβαλλόμενης πράξεως να ήταν αναμφισβήτητος. Αντιθέτως, στην υπό κρίση αίτηση, προδήλως εσφαλμένη είναι η ερμηνεία της οδηγίας 93/16 από τον αιτούντα, ότι, δηλαδή, η οδηγία προβαίνει σε εναρμόνιση των ελαχίστων απαιτήσεων εκπαιδεύσεως για τους ιατρούς εντός της Κοινότητος. Ακόμα και αν η ερμηνεία του αιτούντος ως προς τον σκοπό της οδηγίας ήταν ορθή, δεν θα επηρέαζε την εκτίμηση που διατυπώνει η προσβαλλόμενη απόφαση, ότι ο κανόνας του GMC, που επιβάλλει στους ασθενείς να συμβουλεύονται ειδικούς ιατρούς μόνον αν τους παραπέμπουν οι γενικοί ιατροί, δεν αντιβαίνει στο άρθρο 81 ΕΚ.

22 Στην επ' ακροατηρίου συζήτηση, η Επιτροπή, ενώ αναγνώρισε ότι έχει εφαρμογή το άρθρο 41, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας στη συμπεριφορά του δικηγόρου του αιτούντος, ζήτησε ρητώς από το Πρωτοδικείο να εξετάσει εάν ο solicitor του αιτούντος είχε τηρήσει το καθήκον του ως λειτουργός του δικαστηρίου, να ενεργεί με τη δέουσα επιμέλεια και φροντίδα, τόσο ως προς το Πρωτοδικείο, όσο και ως προς τον αιτούντα, καθήκον που, όπως ισχυρίστηκε η Επιτροπή, ισχύει τόσο ενώπιον των δικαστηρίων της Κοινότητας όσο και των δικαστηρίων του Ηνωμένου Βασιλείου. Η Επιτροπή αναφέρθηκε ειδικώς στις 14 προσφυγές που κατέθεσε ο αιτών πριν από την κυρία δίκη και τις οποίες απέρριψε το Πρωτοδικείο ως προδήλως

απαράδεκτες ή αβάσιμες, στις πολυάριθμες αιτήσεις προσωρινών μέτρων για κάθε επιμέρους κυρία υπόθεση, οι οποίες επίσης απορρίφθηκαν από τον Πρόεδρο του Πρωτοδικείου, και στις σχεδόν συστηματικές, αλλά εξίσου ατελέσφορες, αιτήσεις αναιρέσεως των απορριπτικών αποφάσεων του Πρωτοδικείου ή του Προέδρου του, ενώπιον του Δικαστηρίου. Η Επιτροπή σημείωσε ότι, μετά την από 12 Δεκεμβρίου 1995 καταδίκη του αιτούντος από το High Court of England and Wales για καταχρηστική χρήση ενδίκων μέσων, σύμφωνα με το άρθρο 42 του Supreme Court Act 1981, τα κοινοτικά δικαστήρια έχουν — από τις 27 Φεβρουαρίου 1996 — εκδώσει 36 διατάξεις επί των διαφόρων προσφυγών, αιτήσεων ασφαλιστικών μέτρων και αιτήσεων αναιρέσεων του αιτούντος, όλες απορριπτικές. Κατά την άποψη της Επιτροπής, ο δικηγόρος του αιτούντος, συνεχίζοντας να ενθαρρύνει αυτήν την επιπόλαια και κακόβουλη πρακτική, περιφρονεί το δικαστικό σύστημα της Κοινότητας.

Εκτίμηση του Προέδρου του Πρωτοδικείου

23 Το απαράδεκτο των τεσσάρων μέτρων που ζητεί ο αιτών με την αίτηση για ασφαλιστικά μέτρα (βλ. ανωτέρω, σκέψη 5) είναι αναμφίβολο.

24 Κατά πάγια νομολογία, ο δικαστής ασφαλιστικών μέτρων δεν δύναται να διατάξει προσωρινό μέτρο άσχετο προς το αίτημα που διατυπώνει ο προσφεύγων στην κυρία δίκη. Η κυρία δίκη, στην οποία αναφέρεται η υπό κρίση αίτηση, αφορά προσφυγή περί ακυρώσεως αποφάσεως της Επιτροπής, με την οποία απορρίπτεται η καταγγελία του αιτούντος ότι ορισμένοι κανόνες του GMC παραβιάζουν τα άρθρα 81 ΕΚ ή 82 ΕΚ. Τα τέσσερα αιτούμενα ασφαλιστικά μέτρα έχουν μόνο έμμεση σχέση με το αίτημα της κυρίας δίκης.

25 Επίσης κατά πάγια νομολογία, τα αιτούμενα μέτρα στη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων πρέπει να είναι προσωρινής και όχι οριστικής φύσεως. Πρέπει, δηλαδή, να μην προδικάζουν το αποτέλεσμα της κυρίας δίκης. Το δεύτερο, το τρίτο και το τέταρτο αιτούμενο μέτρο σαφώς δεν πληρούν αυτήν την προϋπόθεση.

26 Επιπλέον, όπως έχει ήδη αποφανθεί το Πρωτοδικείο στην απορριπτική απόφαση επί της πρώτης προσφυγής του αιτούντος κατά της Επιτροπής, ο ιδιώτης προσφεύγων δεν έχει κατά το άρθρο 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ έννομο συμφέρον να ζητήσει μέτρα παροχής εννόμου προστασίας που ισχύουν erga omnes, αλλά — αντιθέτως — δικαιούται προστασίας μόνο στο μέτρο που η πράξη, της οποίας ζητεί την ακύρωση, δύναται να μεταβάλλει ιδιαζόντως τη νομική του κατάσταση (βλ. διάταξη της 16ης Μαρτίου 1998, T-235/95, Goldstein κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. II-523, σκέψη 37, που επικυρώθηκε κατόπιν ασκήσεως αιτήσεως αναιρέσεως με τη διάταξη του Δικαστηρίου της 8ης Ιουλίου 1999, στην υπόθεση C-199/98 P, Goldstein κατά Επιτροπής, που δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή). Το ίδιο σκεπτικό ισχύει και για τα ασφαλιστικά μέτρα. Τα πρώτα τρία μέτρα της υπό κρίση αίτησης είτε επηρεάζουν ειδικώς τη νομική κατάσταση του αιτούντος είτε τα αποτελέσματά τους δεν περιορίζονται ιδιαίτερα στην περίπτωσή του. Είναι, για τον λόγο αυτό, προδήλως αβάσιμα.

27 Συνεπώς, ως προς τα τέσσερα αιτούμενα μέτρα, η υπό κρίση αίτηση είναι προδήλως απαράδεκτη. Αν και, εν προκειμένω, είναι περιττό να εξετασθεί κατά πόσον η αίτηση είναι τόσο εμφανώς απαράδεκτη ώστε να δύναται να χαρακτηρισθεί κακόβουλη, ως επιδιώκουσα μόνο να ενοχλήσει την καθής, δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ότι είναι επιπόλαια.

28 Κατά συνέπεια, η αίτηση πρέπει να εξετασθεί περαιτέρω μόνο στον βαθμό που επιδιώκει την αναστολή της εκτελέσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως.

29 Η Επιτροπή, εντούτοις, αμφισβητεί το παραδεκτό αυτού του κεφαλαίου της αιτήσεως λόγω αμφιβολιών ως προς το αν ο αιτών εξακολουθεί να έχει έννομο συμφέρον στην εν λόγω έννομη προστασία. Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι, καθόσον ο αιτών άφησε να παρέλθει άπρακτη η προθεσμία εγγραφής του στον ιατρικό σύλλογο, δεν έχει πλέον έννομο συμφέρον για τη συνέχιση της κυρίας δίκης.

30 Στον φάκελο της υποθέσεως δεν υπάρχουν πληροφορίες σχετικά με την ακριβή κατάσταση της εγγραφής του αιτούντος στο GMC. Συνεπώς, δεν θα ήταν προσήκον για το Πρωτοδικείο να διαμορφώσει γνώμη για το θέμα αυτό στο πλαίσιο της παρούσας αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων, δεδομένου ότι το Πρωτοδικείο θα εξετάσει το θέμα ουσιαστικά μόνο κατά την κυρία δίκη. Πράγματι, η πράξη του αιτούντος, να αφήσει να παρέλθει άπρακτη η προθεσμία εγγραφής του, αν ούτως έχουν τα πράγματα, μπορεί να συνδέεται ευθέως με την άρνησή του να αναγνωρίσει την εγκυρότητα του κανόνα που αποτελεί το αντικείμενο της καταγγελίας, της οποίας η απόρριψη από την προσβαλλόμενη απόφαση έδωσε αφορμή για την κυρία δίκη.

31 Το παραδεκτό της αίτησης αναστολής της εκτελέσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως δεν μπορεί, συνεπώς, να αποκλεισθεί.

32 Όσον αφορά την αίτηση αναστολής του αιτούντος, πρέπει, πρώτον, να εξετασθεί αν αυτή πληροί την προϋπόθεση του επείγοντος.

33 Ο αιτών δεν επικαλέστηκε καμία ιδιαίτερη υλική ζημία και δεν παρέσχε καμία πληροφορία που να επιτρέπει στο Δικαστήριο να κρίνει αν η μη αναστολή της εκτελέσεως της προσβαλλόμενης αποφάσεως έως την έκβαση της κυρίας δίκης μπορεί να προξενήσει στον αιτούντα σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία. Συγκεκριμένα, ο αιτών αρνήθηκε να επιτρέψει στον συνήγορό του να απαντήσει κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση σε ερωτήσεις που αφορούσαν τις παρούσες πηγές επαγ-

γελματικού εισοδήματός του και το πώς αυτές είχαν τυχόν επηρεασθεί από την προσβαλλόμενη απόφαση.

34 Είναι προφανές από τους ισχυρισμούς του αιτούντος ότι, προκειμένου να δικαιολογήσει το επείγον της ζητουμένης αναστολής, στηρίζεται αποκλειστικά στη μη υλική ζημία που ισχυρίζεται ότι υπέστη συνεπεία του προδήλως παρανόμου και αντισυνταγματικού χαρακτήρα της προσβαλλόμενης αποφάσεως.

35 Τα επιχειρήματα του αιτούντος εν προκειμένω στηρίζονται στην επαναδιατύπωση, mutatis mutandis, ορισμένων επιχειρημάτων που προβλήθηκαν ενώπιον του Προέδρου του Δικαστηρίου στις προπαρατεθείσες υποθέσεις 60/81 R και 190/81 R, IBM κατά Επιτροπής, και στην υπόθεση 46/87 R, Hoechst κατά Επιτροπής (διάταξη της 26ης Μαρτίου 1987, Συλλογή 1987, σ. 1549). Ωστόσο, στις υποθέσεις αυτές δεν εκδόθηκε διάταξη για ασφαλιστικά μέτρα και ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου, εμφανώς χωρίς να εξετάσει καθόλου το νομικώς βάσιμο των επιχειρημάτων, διαπίστωσε ότι δεν είχε αποδειχθεί καμία πρόδηλη παρανομία ή αντισυνταγματικότητα. (προπαρατεθείσες διατάξεις IBM κατά Επιτροπής, σκέψη 7, και Hoechst κατά Επιτροπής, σκέψη 31).

36 Στην υπό κρίση αίτηση, ο σοβαρότατος ισχυρισμός του αιτούντος περί προδήλου παρανομίας είναι σχεδόν εξ ολοκλήρου αστήρικτος. Βασίζεται σε μια δεδομένη ερμηνεία της οδηγίας 93/16, την οποία δεν υιοθετεί η Επιτροπή. Κανένα από τα στοιχεία που παρατίθενται στην αίτηση ασφαλιστικών μέτρων δεν στηρίζει τον ατεκμηρίωτο ισχυρισμό του αιτούντος ότι η ερμηνεία της εν λόγω οδηγίας από την Επιτροπή είναι τόσο παντελώς εσφαλμένη ή κακόπιστη, ώστε να καθιστά την προσβαλλόμενη απόφαση προδήλως παράνομη. Πράγματι, από μια προκαταρκτική εξέταση της προσβαλλομένης αποφάσεως, προκύπτει ότι αυτή δεν αναφέρεται σε τέτοια ερμηνεία, αλλά ότι εξετάζει την πιθανότητα εφαρμογής των άρθρων 81 ΕΚ και 82 ΕΚ στην αμφισβητούμενη συμπεριφορά του GMC.

37 Η ερμηνεία της οδηγίας 93/16, στην οποία προβαίνει ο αιτών, βασίζεται σχεδόν εξ ολοκλήρου σε ένα απόσπασμα από τις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα P. Léger

της 11ης Μαΐου 2000, στην υπόθεση C-381/98, Ingmar (απόφαση της 9ης Νοεμβρίου 2000, Συλλογή 2000, σ. I-9305, I-9307). Αναφερόμενος ειδικά στην παράγραφο 33 των προτάσεων, ο αιτών αντικαθιστά, χωρίς όμως να επισημαίνει την αλλαγή στο Πρωτοδικείο, τους όρους «εμπορικός αντιπρόσωπος» και «οδηγία 93/16» με τους όρους «ειδικός ιατρός» και «οδηγία 93/16» αντίστοιχα. Εντούτοις, η οδηγία στην οποία αναφερόταν ο γενικός εισαγγελέας ήταν η οδηγία 86/653/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 18ης Δεκεμβρίου 1986, για το συντονισμό των δικαίων των κρατών μελών όσον αφορά τους εμπορικούς αντιπροσώπους (ανεξάρτητους επαγγελματίες) (ΕΕ 1986, L 382, σ. 17). Όπως έκρινε το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στην προπαρατεθείσα απόφαση Ingmar, από τη δεύτερη αιτιολογική σκέψη της οδηγίας 86/653, προκύπτει σαφώς ότι «τα επιτασσόμενα από την οδηγία αυτή μέτρα εναρμονίσεως αποσκοπούν, μεταξύ άλλων, στο να εξαλείψουν τους περιορισμούς της ασκήσεως του επαγγέλματος του εμπορικού αντιπροσώπου, να καταστήσουν ομοιόμορφους τους όρους του ανταγωνισμού στο εσωτερικό της Κοινότητας και να αυξήσουν την ασφάλεια των εμπορικών πράξεων» (σκέψη 23). Η παραπομπή στην απόφαση Ingmar δεν παρέχει, συνεπώς, καμία θεμελίωση στην άποψη ότι η στενότερη ερμηνεία της οδηγίας 93/16 που υιοθετεί η Επιτροπή είναι τόσο προδήλως εσφαλμένη, ώστε να αποτελεί έκδηλη πλάνη.

38 Συνεπώς, και χωρίς να είναι αναγκαίο να κρίνει το Πρωτοδικείο, εάν ο αιτών ορθώς ισχυρίζεται ότι, σε περιπτώσεις πρόδηλης παρανομίας, ισχύει η εξαίρεση στον κανόνα ότι κατά τη διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων το επείγον πρέπει να αποδεικνύεται σε σχέση με τις προσωπικές συνθήκες του αιτούντος, είναι προφανές ότι η προσβαλλόμενη στην κυρία δίκη απόφαση δεν είναι ούτε προδήλως παράνομη ούτε αντισυνταγματική.

39 Αφού ο αιτών δεν επεδίωξε να αποδείξει ότι θα υποστεί σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία, εάν δεν ληφθούν ασφαλιστικά μέτρα εκκρεμούσης της κυρίας δίκης, η παρούσα αίτηση πρέπει να απορριφθεί χωρίς να υπάρχει καμία ανάγκη να εξετασθεί εάν πληροί την επιπλέον προϋπόθεση να καταδείξει ότι υπάρχουν αληθοφανείς ισχυρισμοί που να δικαιολογούν, εκ πρώτης όψεως, την αιτουμένη ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως. Είναι, άρα, περιττό να εξετασθεί ο ισχυρισμός της Επιτροπής ότι, ακόμα κι αν πληρούνταν οι προϋποθέσεις του επείγοντος και του prima facie βασίμου της αξιώσεως του αιτούντος, το Πρωτοδικείο δεν θα είχε καμία αρμοδιότητα να διατάξει την αναστολή της εκτελέσεως μιας αρνητικής απόφασης, όπως αυτή που περιέχει η προσβαλλόμενη πράξη.

40 Ο ισχυρισμός της Επιτροπής, ότι το Πρωτοδικείο έχει πρωτογενή αρμοδιότητα να τιμωρεί δικηγόρους που εμμένουν να εισάγουν επιπόλαιες και κακόβουλες προσφυγές ενώπιόν του, δεν είναι αναγκαίο να εξετασθεί στην υπό κρίση αίτηση. Όσο επιπόλαιη ή και καταχρηστική και αν είναι η υπό κρίση αίτηση ως προς τα τέσσερα αναγνωριστικά αιτήματα, δεν μπορεί να αμφισβητηθεί η γνησιότητα του ενδιαφέροντος που έχει ο αιτών για την αναστολή της εκτελέσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως. Παρά ταύτα, το Δικαστήριο θεωρεί προσήκον να παρατηρήσει ότι ένας δικηγόρος, που επιμένει να καταθέτει συστηματικά, και στη βάση των ίδιων ουσιαστικά πραγματικών περιστατικών, προδήλως απαράδεκτες και/ή αβάσιμες προσφυγές και αιτήσεις ασφαλιστικών μέτρων, κυρίως όταν αυτές, στρεφόμενες κατά αποφάσεων του εν λόγω οργάνου της Κοινότητας, περιέχουν σχεδόν πάντα αδικαιολόγητους και αναπόδεικτους ισχυρισμούς για δήθεν προφανείς παρανομίες, κακή πίστη ή παράλειψη καθήκοντος του εν λόγω οργάνου, καταχράται σαφώς της διαδικασίας. Σ' αυτό το σημείο, το Πρωτοδικείο θα ήθελε να επιστήσει την προσοχή στο άρθρο 41, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, το οποίο προβλέπει ότι:

«Ο σύμβουλος ή ο δικηγόρος, του οποίου η συμπεριφορά ενώπιον του Πρωτοδικείου, του Προέδρου, δικαστή ή του γραμματέα είναι ασυμβίβαστη προς το κύρος του Πρωτοδικείου, ή ο οποίος κάνει χρήση των δικαιωμάτων που απορρέουν από το λειτούργημά του για σκοπούς άλλους από εκείνους για τους οποίους του παρασχέθηκαν, είναι δυνατό να αποκλειστεί οποτεδήποτε από τη διαδικασία με Διάταξη του Πρωτοδικείου, αφού δοθεί στον ενδιαφερόμενο η δυνατότητα να αμυνθεί.

Η διάταξη αυτή είναι αμέσως εκτελεστή.»

41 Αν και, προκειμένου να απορριφθεί η παρούσα αίτηση, δεν είναι απαραίτητο να γίνει χρήση της ευχέρειας που το άρθρο 41, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας παρέχει στο Πρωτοδικείο, αν ο εκπρόσωπος του αιτούντος συνεχίσει να καταθέτει νέες αιτήσεις ασφαλιστικών μέτρων, επιπόλαιες ή κακόβουλες, που περιλαμβάνουν σοβαρούς αλλά αναπόδεικτους ισχυρισμούς για πρόδηλη παρανο-

μία, κακή πίστη ή άλλες εξίσου δυσφημιστικές αιτιάσεις σχετικά με το αντικείμενο της κυρίας δίκης, το Πρωτοδικείο θα εξετάσει το ενδεχόμενο ασκήσεως της ευχέρειας αυτής.

42 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι η υπό κρίση αίτηση ασφαλιστικών μέτρων πρέπει να απορριφθεί εξ ολοκλήρου.

Για τους λόγους αυτούς,

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

διατάσσει:

1) Απορρίπτει την αίτηση λήψεως ασφαλιστικών μέτρων.

2) Επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.

Λουξεμβούργο, 29 Μαρτίου 2001.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

B. Vesterdorf